

Zbudimo ga. Odvlečemo ga s sabo.
 Ko smo zares sami z njim,
 mu znenada zadrgnemo
 okrog vratu zanko iz žice.
 Žica naj bo zadosti voljna,
 da se pri nadaljnjem ne bi precviknila.
 Prosti konec žice vržemo čez nizko vejo
 in ga hitro pritegnemo.
 Zdaj ko visi pred nami iz oči v oči in se duši,
 vzamemo gorjačo
 in ga tepemo.
 Tepemo ga brez usmiljenja,
 saj dejanje zaradi pomoči ni dejanje nizkotnosti.
 Seveda nam grozi z zobmi, ki hlastajo in se otepa
 v neprištevni penastih krčih.
 To nas ne moti, zato udrihamo še močneje
 in če se ne umiri,
 ga nazadnje močno potegnemo za zadek.
 Kar obesimo se nanj.
 Tako ga umirimo.

Potem splezamo z njim na zelo visoko drevo,
 najraje smreko in ga obesimo v vršičku.
 Bolje je, da si ne ogledujemo svojega dela,
 raje občudujemo iz višine jesensko razkošje barv,
 ko se spuščamo ob deblu.

Taisti Rožengruntar je namreč pogledal
 razčehnjeni obraz ubogega bitja
 in je naenkrat zatulil pa padal in padal
 ob deblu navzdol. Našli so ga zelo poškodovanega.
 On pa je kar renčal in ko so ga mazili
 na smrtni postelji, ni spravil ljudskega glasu iz sebe.
 Umrl je v strašnih mukah.
 Brez človeškega dostojanstva.

Večer

Ko sedemo, ko pripravimo oči,
 zaslišimo njegovo oddaljeno
 hripeče petje.
 Približuje se skoz zavešene misli.
 Gleda nas vzpodbudno in prijateljsko.
 Tudi zasmee se sem in tja,
 da nam pokaže zobe, ki so trdni in zares beli.
 Nič mesečinski.
 Pripoveduje nam poredna besedila,
 da bi nas razveselil.
 Z mnogimi vložki iz smehljanja.
 Vstaja in se preteguje od spočitosti,
 ko nas kliče k prigodi,
 pravkar zavohani.